

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **MUDr. J. T.**, bytem S. 418/13, B., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. JMK 12409/2014, sp. zn. S-JMK 12409/2014/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 24. 4. 2014, č. j. JMK 12409/2014, sp. zn. S-JMK 12409/2014/OD/Fö, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 5. 12. 2013, č. j. MK/19534/13/OD. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a podle ust. § 16 odst. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pojištění), jejichž skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a)

zákona o silničním provozu a ust. § 1 odst. 2 zákona o pojištění tím, že dne 22. 9. 2013 v 23:25 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Nissan Staza 2.4, VIN:1N4BU31D2RC208799, na ulici Tišnovská v obci Kuřim, kde byl policejní hlídkou Policie ČR zastaven a kontrolován. Při kontrole motorového vozidla bylo zjištěno, že na motorovém vozidle nejsou umístěné tabulky registračních značek, které byly motorovému vozidlu přiděleny příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností. Tabulky registračních značek 1B3 5671 byly odevzdány na příslušném obecním úřadě obce s rozšířenou působností z důvodu, že vlastník a provozovatel motorové vozidlo dočasně vyřadil z registru silničních vozidel podle ust. § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 56/2001 Sb.). Na motorovém vozidle byla umístěna registrační značka určená pro jednorázové použití s omezenou platností B 265 500. Dále bylo zjištěno, že motorové vozidlo nemá od 14. 12. 2011 platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, a je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích (na motorovém vozidle jsou odmontované díly vozidla: pravý přední blatník, přední maska, pravé přední světlo, pravý ukazovatel směru). Kontrolou v databázi pojistných smluv České kanceláře pojistitelů bylo zjištěno, že žalobce provozoval motorové vozidlo bez pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zákona o pojištění.

Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož popis skutku ve výroku rozhodnutí neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Uvádí, že popis skutku musí být určitý a nezaměnitelný. Místo spáchání deliktu popsané ve výroku rozhodnutí považuje žalobce za nedostačující, má za to, že místo protiprávního jednání mělo být určeno konkrétněji, a to například souřadnicemi GPS nebo údajem o blízkém objektu. Dále žalobce namítá, že ve výroku nebylo uvedeno, kterým směrem měl žalobce jet. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Další pochybení spatřuje v tom, že dle popisu skutku se měl žalobce dopustit protiprávního jednání řízením motorového vozidla Nissan Stanza 2.4, ačkoliv vozidlo zajištěné a vyfotografované policejní hlídkou je vozidlo tov. zn. Nissan Altima. Jako nedostatečné žalobce shledává i identifikaci vozidla pomocí čísla VIN, jelikož celé číslo VIN je uvedeno pouze na štítku za předním sklem a na karoserii má být vyražena pouze část čísla VIN v rozsahu 8 čísel. Věc, kterou měl být spáchán přestupek, je tedy podle jeho názoru ve výroku popsána jako jiná věc, a jednání je proto popsáno zaměnitelným a nepřezkoumatelným způsobem. Jestliže Policie ČR zjistila při kontrole, že vozidlo nemůže identifikovat pomocí registrační značky a spletla se při označení typu vozidla, bylo možné žalobce uznat vinným z přestupku pouze tehdy, jestliže by Policie na místě zjistila a zadokumentovala číslo VIN. Policie však číslo VIN zjistila nikoli přímým ohledáním, ale z údajů v databázích.

Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce nezákonné i z důvodu, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně neidentifikuje povinnosti, které měl žalobce porušit, stejně jako dostatečně neuvádí konkrétní ustanovení konkrétních právních předpisů, které měl žalobce porušit. Namítá, že ve výroku rozhodnutí není uveden jiný zvláštní předpis včetně příslušného ustanovení, který měl žalobce porušit. Ve výroku rovněž není uvedeno, zda technická nezpůsobilost silničního vozidla byla posouzena podle ust. § 37 písm. a), b) nebo c) zákona č. 56/2001 Sb.

Žalobce popírá, že by jednáním popsaným ve výroku naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. Namítá, že svým vozidlem bezprostředně ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích neohrožoval. Zasahující policisté ani správní orgány nezjistili jediného účastníka provozu, který by byl jednáním žalobce bezprostředně ohrožen. Žalobce se přitom dovolává samotného postupu Policie ČR, neboť pokud by bylo vozidlo skutečně technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že by bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, tak by Policie zvolila postup podle ust. § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalobce nesouhlasí s názorem, že bezprostřední ohrožení ostatních účastníků provozu lze dovodit pouze z toho, že vozidlo mělo po odmontování přední masky a blatníku ostré hrany. Naopak zastává názor, že bezprostřední ohrožení by mohlo nastat pouze tehdy, pokud by vozidlo bezprostředně směřovalo ke střetu s chodcem. Popis skutku neuvádí, jakým způsobem mělo dojít k bezprostřednímu ohrožení ostatních účastníků provozu, tedy právní kvalifikace neodpovídá skutkovému ději. Nadto žalobce zpochybňuje, že by řídil vozidlo, které nemělo pravý přední blatník. Tvrdí, že fotografie založená ve spise vznikla poté, co byl řidič vyzván k okamžité výměně žárovky pravého předního světla.

Rozhodnutí jsou podle žalobce nezákonné rovněž proto, že správní orgán vycházel pouze z úředních záznamů Policie ČR a listin obstaraných v průběhu přestupkového řízení, přičemž dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, pokud je možné ve věci vyslechnout svědky. Svědecké výpovědi zasahujících policistů přitom byly nezbytné k prokázání bezprostředního ohrožení ostatních účastníků provozu a k prokázání toho, že blatník a světlo byly odmontovány po zastavení žalobce policisty.

Nezákonnost spatřuje žalobce i v tom, že správní orgán prokázal skutečnost, že žalobce provozoval motorové vozidlo bez pojištění odpovědnosti za škodu pouze vlastní kontrolou v databázi pojistných smluv České kanceláře pojistitelů, čímž de facto sám vyhodnotil listinu, která žalobce usvědčuje. Podle žalobce bylo nutností si vyžádat oficiální zprávu od České kanceláře pojistitelů, jelikož pouze listina zpracovaná a vyhotovená Českou kanceláří pojistitelů by byla objektivním, nestranným a spolehlivým důkazem o neuzavření pojistné smlouvy.

Žalobce konečně popírá, že byl řidičem předmětného vozidla v době kontroly. Tvrdí, že vozidlo ponechal k užíváním svému kamarádovi v době, kdy odjel na dovolenou. Žalobce tuto obhajobu poskytuje až v žalobě, jelikož zástupce jej ve správním řízení řádně nehájil. Také přiznává, že sdělením jména svého kamaráda otálel, neboť mu nechtěl způsobit stíhání pro spáchání přestupku; přitom si byl jistý, že sám být potrestán nemůže, jelikož v uvedené

době prokazatelně nebyl na území ČR. Žalobce navrhuje rekognici, z níž vyjde najevo, že se žalobce deliktního jednání nedopustil. Na podporu svého tvrzení žalobce poukazuje na potvrzení z hotelu a letenky.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě předně uvádí, že v průběhu řízení o přestupku byli žalobce i jeho zmocněnec zcela pasivní a k okolnostem skutku neuvedli nic na svou obhajobu. Z toho důvodu se správní orgán nemohly jeho námitkami uvedenými až v žalobě ve svých rozhodnutích zabývat.

Pokud žalobce namítal neurčitost vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí, žalovaný námitku nepovažuje za důvodnou. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu nepovažuje žalovaný za případný, neboť se týká skutkově jiného jednání – jednalo se o přestupek překročení rychlosti.

Žalovaný se neztotožnil ani s namítanou nesprávnou identifikací vozidla. Konstatuje, že vozidlo bylo jak Policií ČR, tak správním orgánem identifikováno a označeno nezpochybnitelným způsobem, a to dle jedinečného a nezaměnitelného čísla VIN. Žalovaný je toho názoru, že identifikace vozidla v rozhodnutí je dostatečně přesná a nezpochybnitelná. Pokud jde o typ vozidla, tak správní orgán i Policie ČR vycházeli z údajů uvedených v registru vozidel. Určujícím a nezaměnitelným identifikátorem je číslo VIN, přičemž označení vozidla na zadní části je odnímatelné a může být kdykoliv odstraněno či nahrazeno jiným označením.

Žalovaný má za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně určitý a nelze mít pochybnosti o tom, jakého jednání se žalobce dopustil, jaké povinnosti porušil a jaké přestupky jsou mu kladeny za vinu, jakož i jaká mu za tyto přestupky byla uložena sankce.

Žalovaný se neztotožnil s názorem, že bezprostřední ohrožení ostatních účastníků provozu díky ostrým hranám vozidla by mohlo nastat tehdy, pokud by vozidlo bezprostředně směřovalo ke střetu s chodcem. Bezprostřední ohrožení účastníků provozu na pozemních komunikacích si nelze vykládat tak, že protiprávní jednání bezprostředně směřuje k následku, kterým je samotný střet s jiným účastníkem provozu. Bezprostřední ohrožení účastníků dle žalovaného znamená takové protiprávní jednání účastníka provozu, které v důsledku své povahy a použitých prostředků znamená možnost vzniku závažného škodlivého následku pro jiné účastníky provozu, a to bez ohledu na to, zda k tomuto škodlivému následku dojde či nikoliv. Žalovaný uvádí, že správní orgány nejsou oprávněny hodnotit postup Policie ČR.

Tvrzení žalobce, že byl vyzván k výměně žárovky, při níž sundal pravý přední blatník, považuje žalovaný za absurdní. Z pořízené fotodokumentace vyplývá, že předmětné vozidlo nemělo odmontovaný pouze přední blatník, ale i přední nárazník, a na vozidle chybělo i pravé přední světlo, o němž žalobce tvrdil, že se u něj snažil vyměnit žárovku.

Žalovanému je známo, že dokazování v přestupkovém řízení nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, prokázání viny žalobce v daném případě však nespočívalo pouze na úředních záznamech, ale i na dalších důkazech (oznámení přestupku, fotodokumentace, výpis z evidenční karty, výpis z CRV, opisy protokolů STK, výpis z ČKP a zpráva z Ford CARent, a.s., na základě kterých správní orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že se žalobce přestupků mu kladených za vinu skutečně dopustil.

Pokud žalobce namítal, že byl správní orgán povinen si vyžádat oficiální zprávu od České kanceláře pojistitelů, žalovaný uvedl, že předmětný výpis z evidence byl správním orgánem vyhotoven prostřednictvím zabezpečeného systému přímo z databáze vedené Českou kanceláří pojistitelů. O relevanci údajů nemá žalovaný pochybnosti.

Tvrzení žalobce, že předmětné vozidlo v uvedenou dobu neřídil on, ale jeho kamarád, považuje žalovaný za účelové. Uvedl, že žalobce byl při kontrole hlídkou Policie ČR ztotožněn na základě občanského průkazu a řidičského průkazu. Zasahující policisté na základě předložených dokladů neměli žádné pochybnosti o tom, že osobou uvedenou na dokladech, je osoba, kterou zastavili, jinak by bezpochyby provedli důkladnější prověření. Žalovaný zdůraznil, že žalobce námitku vznesl až v řízení o žalobě, ačkoli toto mohl namítat již ve správním řízení. Své tvrzení o zahraniční dovolené navíc žalobce žádným způsobem nedoložil.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územního odboru Brno-venkov, OOP Kuřim ze dne 23. 9. 2013, oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 22. 9. 2013, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územního odboru Brno-venkov, OOP Kuřim ze dne 23. 9. 2013 sepsaný prap. Mgr. P. G., fotodokumentace na CD, výpis z registru vozidel, výpis z evidenční karty řidiče, opis protokolu STK ze dne 15. 12. 2009 a ze dne 11. 7. 2011, výpis z ČKP ze dne 3. 10. 2013, zpráva společnosti Ford CARent, a. s. ze dne 15. 10. 2013.

Dne 10. 10. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 23. 10. 2013 v 09:00 hod. Dne 23. 10. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva zmocněnce žalobce z nařízeného jednání z důvodů technických komplikací.

Další termín ústního jednání byl nařízen na den 20. 11. 2013 v 09:00 hod., k němuž byl žalobce i jeho zmocněnec řádně předvolán. K nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, ani se z účasti na ústním jednání neomluvili, proto byla věc projednána v nepřítomnosti obviněného. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování přečtením obsahu listin obsažených ve spisovém materiálu, o čemž byl pořízen protokol.

Dne 5. 12. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy, č. j. MK/19534/13/OD, proti němuž podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce včasné blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu prvního stupně

doplněno. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. JMK 12409/2014, sp. zn. S-JMK 12409/2014/OD/Fö, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Námitce, že ve výroku rozhodnutí je nedostatečně specifikováno místo spáchání přestupku, soud nepřisvědčil. Ačkoli podle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, správní orgán tomuto požadavku dostál. Žalobci lze přisvědčit v tom, že ve výroku rozhodnutí o přestupku je místo přestupku specifikováno toliko označením obce a ulice, v daném případě je však takovéto vymezení zcela dostačující. Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, soud má za to, že zde vyslovené závěry nejsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Zatímco v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti na území obce, kdy přesné určení místa spáchání přestupku bylo určující pro závěr, zda k jednání došlo na území obce či nikoliv, v nyní projednávaném případě je situace jiná. Předmětem řízení byly přestupky podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1, 3 zákona o silničním provozu a podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění, přičemž je z hlediska zaměnitelnosti skutku zcela nerozhodné, na které části ulice Tišnovská v Kuřimi k přestupkovému jednání došlo. Ze stejného důvodu je irelevantní, v jakém směru mělo vozidlo žalobce jet.

Rovněž identifikaci vozidla ve výroku rozhodnutí považuje soud za dostačující a nezaměnitelnou. Jak Policie ČR, tak správní orgány vozidlo, pomocí něhož mělo dojít ke spáchání přestupků, identifikovali pomocí jedinečného čísla VIN. Z oznámení přestupku sepsaného na místě přestupku je zjevné, že pomocí tohoto čísla bylo vozidlo identifikováno již na místě kontroly. Ani skutečnost, že na zadní části vozidla je uveden nápis Altima, nemá na identifikaci vozidla žádný vliv, jelikož identifikátorem, který jednoznačně odlišuje předmětné vozidlo od vozidel jiných, bylo právě jedinečné číslo VIN. Podle názoru soudu tak neexistují žádné pochybnosti o tom, kterým vozidlem mělo ke spáchání přestupku dojít.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že z výrokové části napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké povinnosti stanovené jakými právními ustanoveními měl žalobce porušit.

Předně soud konstatuje, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že žalobci bylo kladeno za vinu, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu tří různých přestupků, a to přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu a přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění. Výrok napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu natolik určitý, že nelze mít pochybnosti o tom, jaké povinnosti žalobce svým jednáním porušil a jaké přestupky jsou mu na základě toho kladeny za vinu.

Ohledně přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění žalobce neurčitost výroku nenamítal. Pokud se jedná o přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, tohoto přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. Z výroku rozhodnutí je zjevné, že žalobce skutkovou podstatu tohoto přestupku spáchal porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a to konkrétně tím, že řídil vozidlo, na kterém nebyly umístěny tabulky registračních značek, které byly motorovému vozidlu přiděleny příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností. Takovouto formulaci považuje soud za dostatečnou. Přímou z výroku rozhodnutí sice nevyplývá, které právní ustanovení ukládá povinnost mít na vozidle umístěny tabulky registračních značek, soud však považuje za dostatečné, pokud konkrétní ustanovení zvláštního zákona (zákona č. 56/2001 Sb.) a prováděcího předpisu (vyhláška č. 243/2001 Sb.), k jejichž porušení došlo, jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Existence povinnosti mít na vozidle umístěnou registrační značku nebyla žalobcem v průběhu řízení nijak zpochybněna, stejně tak žalobce nenamítal, že by registrační značku na vozidle umístěnou měl.

Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Z výroku napadeného rozhodnutí je zjevné, že skutková podstata tohoto přestupku byla naplněna tím, že žalobce řídil vozidlo bez platného osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, a že řídil vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Ačkoli správní orgán ve výroku neodkázal přímo na ust. § 37 zákona č. 56/2001 Sb., podle slovního popisu přestupkového jednání není pochyb o tom, že vozidlo bylo posouzeno jako technicky nezpůsobilé ve smyslu písm. a) a c) tohoto zákonného ustanovení (podle § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, podle písm. c) téhož ustanovení pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem).

Namítá-li žalobce, že svým jednáním popsaným ve výroku rozhodnutí nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, předně je nutno konstatovat, že žalobce i jeho zmocněnec byli v průběhu správního

řízení zcela pasivní a k okolnostem skutku neuvedli nic na svou obhajobu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení nelze námitky ohledně zjištěného skutkového stavu v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).

Nad rámec uvedeného soud ve shodě s žalovaným uvádí, že bezprostřední ohrožení účastníků provozu na pozemních komunikacích nelze vykládat tak, že k němu je nutný samotný střet s jiným účastníkem provozu. Za bezprostřední ohrožení účastníka provozu na pozemních komunikacích je naopak třeba považovat takové protiprávní jednání, které v důsledku své povahy a použitých prostředků znamená možnost vzniku závažného škodlivého následku pro jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích, a to bez ohledu na to, zda ke škodlivému následku skutečně dojde či nikoliv. K námitce, že Policie nepostupovala podle ust. § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, když nezabránila žalobci v další jízdě, nezbyvá než konstatovat, že správním orgánům ani soudu nepřísluší hodnotit postup policejních orgánů, a že zabránění v jízdě není podmínkou pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu.

Zpochybňuje-li žalobce, že jeho vozidlo nemělo v době řízení přední blatník, jelikož tento měl být odmontován až po zastavení vozidla při výměně žárovky na základě výzvy policistů, opětovně je nutno konstatovat, že tato argumentace se poprvé objevuje až v řízení před soudem, a proto ji soud shledal ryze účelovou. Z pořízené dokumentace je zjevné, že vozidlo žalobce nemělo odmontovaný nejen pravý přední blatník, ale chyběla rovněž přední maska, pravé přední světlo a pravý ukazovatel směru. Své tvrzení, že by měl být žalobce Policií vyzván k výměně žárovky, navíc žalobce nepodložil žádnými důkazy, a tato skutečnost nijak nevyplývá ani ze správního spisu.

Namítá-li žalobce, že správní orgány vycházely pouze z úředních záznamů, aniž by vyslechly svědky – zasahující policisty, soud nijak nepochybňuje závěr, že dokazování v přestupkovém řízení nemůže spočívat pouze na úředních záznamech. Vina žalobce však v předmětném přestupkovém řízení nebyla prokázána toliko na základě úředních záznamů

(tyto poskytly správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o spáchaném přestupku), ale na základě řady dalších v řízení provedených důkazů (zejména oznámení přestupku, fotodokumentace pořízená na místě přestupku, výpis z centrálního registru vozidel, protokoly STK, výpis z ČKP a zpráva Ford C ARent a.s.). Na základě všech těchto důkazů dospěly správní orgány k jednoznačnému závěru, že žalobce se všech přestupků, které mu byly kladeny za vinu, dopustil, o zjištěném skutkovém stavu nebyly žádné pochybnosti, a proto bylo nadbytečné provádět navíc svědecké výslechy policistů. Jak již bylo uvedeno, sám žalobce ostatně ve věci zjištěného skutkového stavu v řízení ničeho nenamítal.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož správní orgán sám vyhotovil listinu – výpis z evidence České kanceláře pojistitelů, přičemž bylo jeho povinností vyžádat si oficiální zprávu od České kanceláře pojistitelů. Jak vyplývá ze správního spisu, výpis z evidence České kanceláře pojistitelů byl vyhotoven prostřednictvím zabezpečovacího přístupu z databáze ČKP, o relevanci údajů na něm uvedených proto nemá soud žádné pochybnosti. Žalobce ostatně v žalobě zpochybňoval toliko způsob, jakým měl správní orgán informace o (ne)existenci uzavřených pojistných smluv vázajících se k vozidlu žalobce získat, nikoli samotnou skutečnost, že řídil vozidlo bez pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zákona o pojištění.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalobce nebyl osobou, která v době spáchání přestupku řídila předmětné vozidlo. Stejně jako žalovaný má za nepochybné, že osobou, která byla řidičem vozidla a s níž probíhala následná silniční kontrola, byl právě žalobce. Z oznámení o přestupku je zřejmé, že kontrolovaná osoba se na místě přestupku prokázala řidičským a občanským průkazem na jméno žalobce. Tvrzení o zahraniční dovolené a o přenechání vozidla kamarádovi se objevuje poprvé v žalobě, toto žalobce nepodložil žádnými důkazy, a proto nelze než jej považovat za ryze účelové. Pokud by skutečně vozidlo měla řídit jiná osoba než žalobce, považoval by soud za přirozené, že by se jednalo o první skutečnost, kterou by osoba obviněná z přestupku před správním orgánem namítala, v daném případě však žalobce tuto argumentaci před správním orgánem vůbec neuplatnil, a to ani v řízení odvolacím. Nejpozději doručením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musel být seznámen s tím, že osobou, která byla uznána vinnou z přestupků, byl právě on. Provádění rekognice či jiných důkazů za účelem zjištění, která osoba byla řidičem vozidla, proto soud považoval za zcela nadbytečné.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. října 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová